

לידתו של שמן סינמטי

— אלמלא תקעה המשטרה עצמה בחצוצרות הגדולות של הפרסומת, במקום לפרסם הודעה שקטה ומתונה, המזהירה את ההורים מפני הישנות המקרה.

דרוש: תליין!

לחצוצרת המשטרה הצטרפה, חיש מהר, תזמורת שלמה, שיצרה היסטריה המונית שלא היה עוד כדוגמתה בארץ. הכלי החזק ביותר בתזמורת זו היה הרצל רוזנבלום, עורכו החתיק של ידעות אחרונות.

הספקנו לעלות על ציקאגו (אשר) הפשעים המיניים המתחוללים בה אינם מביעים אפילו לקרסוליו של המתחולל בשטח הזה אצלנו... אוכלי אדם מהגיונל...

ומתבודד שלא מצא את מקומו בחיים, אינורמליות בולטת לעין — כל אלה היו בדיוק התכונות שהיו קצת גליות מדי כדי להיות משכונות באמת. פושע מיני אמתי נראה, לרוב, בדיוק להיפך: אדם שקט, צנוע, וחביב על הבריות.

אולם ההיסטריה הגיעה לשיאה. איש לא הרהר. לאחר שחזרו (הקצינים גרשון מאירי ואברהם מוזס) אמרו שהנעצר הוא האיש אשר המשטרה מחפשת אותו ביממה האחרונה, הודיע דונביץ בתרועת נצחון.

צב של מפלצות

היה זה הסימן לתרועה מחרישה-אנויים של תזמורת הלינין.

גיבור השבוע היה צעיר נבה-קומה, שחור-שער ושחום-פנים, מתבודד, שהתגורר בבית-קברות מוזנח בשייך-מואניס, בחברת כלבו הנאמן וסטייתו המינית. למשך כמה שעות נסל הגורל לידו את היצור העלוב, כיוון אליו את מלוא האור האכזרי של שני המננגונים האדירים ביותר של החברה החדישה — העתונות והמשטרה, הפך אותו דמות-ענק מבהילה.

שמן אותו השעות צייד הגורל על הקיר צל שחור, מכוער ומעורר-בחילה, שטרם נראה כמותו בארץ-ישראל: הצל השחור של הסתיצרים שיטית, צל משפט הלינין של ההמון הנסער.

ביום השני עסקו כמה מאות שוטרים בחיפוש קרחתני, אך שיגרתו אחר ילדה רמת-גנית בלונדית בת 4, שבוששה לחזור לבית הוריה במוצאי שבת.

מטוס צבאי, שוגע לאטו מעל לשטח הסמוך למערכת חיריה, ראה לפתע כתם אדום בגוף הירקרק, הוא צלל כמה סעמים מעל למקום, כיוון אליו את השוטרים.

לעיני השוטרים, שרבים מהם היו בעלי-משפחות, נתגלה מחזה מוזעזע. במסתור טבעי, שטח מוזנח המוקף משוכות צברים, הושלכה גופתה הערומה-כמעט של רחל לויין הקטנה על צברים דוקרניים, כשהיא מגואלת בדם.

הרוסא-הפאתולוג שברק את הגופה לא היה צריך להרבות בחקירה. פרטי הפשע היו גלויים לעין: הילדה גאנסה באכזריות, נרצחה לאחר-למכן.

נגלה את הכלב השוטה!

שעות מספר אחרי הגילוי המחריד, בשעה 11 בלילה, התכנסו במשטרת פתח-תקוה כמה קציני משטרה גביהים, ביניהם עמוס בן-גוריון, עוזר המפקח הכללי, יואב מלג, מפקד המחוז, משה יודלביץ, מפקד הגנפה, להחליט על המשכת החקירה.

הקצינים לא הרגישו עצמם בטוב. זה עתה התקיים בכנסת ויכוח סוער בו מתחו אף ח"כי מסאי ביקורת קטלנית על משטרת-ישראל, שלא ידעה למנוע את הפיצוץ בצירות הסובייטית, שגרם לתוצאות בינלאומיות כה חמורות. המאסרים המבוהלים אחרי פיצוץ זה הוכיחו את עצמם לעיני הציבור ככשלון מוחלט (ראה במדינה). מה יגיד הציבור אם יקרא, מחר בבוקר, בעתונות, כי בוצע רצח מתועב כזה? מה יגיד על יעילות המשטרה?

מאידך ראו הקצינים בענין כולו הודמנות, שנפלה מן השמים ממש, להסית את דעת הציבור מן הענין העגום בצירות הסובייטית. לא היה צורך להיות גאון כדי להבין כי רצח הילדה יסעיר את לבם של אלפי הורים יותר מאשר גיתוק יחסים דיפלומטיים.

למחרת היום צחחו עלוניה-הערב את תוצאות הישיבה הזאת. משטרת ישראל גייסה 1200 שוטרים, ביניהם פקידים, טכאים ולבלרים, פתחה במיבצע שנשא את התואר המהדהד "מיבצע שטן". הוטל מצור על כמה יישובי עולים, נחקרו אלפי אנשים, הוחרמו מאות זוגות אופניים.

הסגנון היה כמעט צבאי, הוכיר את העלילות הגדולות של הפלמ"ח בימים עברו; הסקודה נתקבלה על ידי השוטרים שבפועל-רצון קרה... רבים (מן השוטרים) היו ללא מעילי גשם במטר הסותח, אך כולם היו מוויינים היטב, מצויידים במכשירי אלחוט, בכלי אוכל ובמטבחי שדה... האזור הנרחב דמה לחיות צבאית... קצין גבוה (אמר) לסופרנו: לא נוכל לעבור לסדר היום על הפשע המחריד שאין לו תקדים בארץ. לא נזוח עד שנגלה את הכלב השוטה שביצע את התועבה זו.

90 תכל 100: סופים

האסון הוא שקל מאד לגלות כלב שוטה, קשה מאד לגלות פושע מיני.

"מיבצע שטן" השיג את מטרותו הראשונה: הציבור שכח כליל את הרוסים, קרא בהתענינות את הדיעות על פעולות המשטרה. אך ציבור זה המתין בקוצר רוח לתוצאות-ענק של פעולת-הענק. כיצד ממצאים תוצאה כזאת?

שוטרים מנוסים יותר, בעלי השכלה מקצועית, היו יודעים, מן הסתם, שאין מיבצע קשה יותר מאשר גילוי פושע מיני. איש כזה אינו נחשב ב"סריקת-ענק". לפושע מיני אין "מניע" הגיוני, לפיו אפשר לגלותו. אין לו כל סימנים חיצוניים. כמעט כל הפושעים המיניים היועדים בהיסטוריה היו אנשים נורמליים בהחלט, שקטים ומקובלים על הבריות, עד שנתגלו במקרה — שעה שעסקו בביצוע פשע.

כי הפושע המיני אינו פושע כלל, אלא אדם חולה-נפש. המדע החדש למד כי כמעט 90 מבין כל 100 אנשים מבצעים אי פעם מיני שהוא בניגוד לחוק. הפושע המיני הוא אדם שלא התבגר, העביר תסביכי-ילדות לתוך חיוו המבוהלים. אנטי-ילדות הוא אדם שלא התבגר על משיכתו הילדותית לבנות-גילו, ואין הוא שונה משאר הסוסים המיניים: היומסקטואליסטים משני המינים, סטויסטים, מאור-כיסטים, פטישיסטים, טראנסכסטיסטים ומבצעי שאר מעשים מגונים, שהחברה האנושית החרישה בחולת בהם, אף כי כל אחד מהם מקובל והגון בתקופתו זו או אחרת של ההיסטוריה.

רשן, הרוצח מדיסלדרוף, (שהונצח בטרם הרוקמוטרי מ), רצח 9 ילדות עד שנתפס על ידי פעולה משולבת של שוטרים, פושעים וקבצנים. הוא היה אדם נורמאלי עד שתאוחתו נתגלה לו לראשונה פשרה, בשעת פריצה לשם שוד, ילדה ישנה. הוא אנסה, אך רק הריגתה נתנה לו סיפוק יוני מלא.

איש כזה אינו יכול להיתפס באמצעים משטרתיים רגילים, על-ידי חקירת עובדים-שושבים, בדיקת תעודות-הזנות ו"סריקה" של מעצרות. האמת האכזרית היתה שלא היה בכלל סיכוי רב לתפסו, אלא אם כן יגש לבצע מעשים מתועבים נוספים. שום איש נאור לא היה דורש מן המשטרה תוצאות "מידיות"

איש כזה אינו יכול להיתפס באמצעים משטרתיים רגילים, על-ידי חקירת עובדים-שושבים, בדיקת תעודות-הזנות ו"סריקה" של מעצרות. האמת האכזרית היתה שלא היה בכלל סיכוי רב לתפסו, אלא אם כן יגש לבצע מעשים מתועבים נוספים. שום איש נאור לא היה דורש מן המשטרה תוצאות "מידיות"

גרשון מאירי מוכיח את בן-ציון סמוכה לבית המשפט אל יתהלל אוטר כמפנח

"נעצר החשוד ברצח-המונסטר... רצון העם בחקירה מהירה ובמשפט קצר ודינאמי... אין הרגש הציבורי המוועזע מסוגל לעמוד בפני השהיות פרודורליות ופסיכולוגיסטיות שתש-תרענה על חדשים ושנים... (משפט מהיר) דרוש נוכח צבא השטנים והמפלצות, והמפלצות-בכוח, שישראל מלאה אותם, הרוצחים ואונסים וטורפים כאן כמעט מדי יום ושבווע..."

כך צעק הרצל רוזנבלום בטורו. וכאן, לפתע, עברה רוח צוננת על המשטרה. התברר הדבר שהיה ברור מן הרגע הראשון: אין שמץ של הכחות נגד בן-ציון סמוכה, שהובא בפני השופט, דרש בחיך משכורת עבור ימי מעצרו.

לו הגיעו דברים עד לגודלה זו באמריקה, היו קורים אחד משני דברים: או שהרצל רוזנבלום וחבריו היו מצליחים להסעיר את ההמונים עד שיעלו לשערי בית-הסוהר, ויצאו את העצור ויתלו אותו על העץ הראשון, דבר הידוע לעולם המתחלחל בשם "לינין", או שהמשטרה היתה עושה מעשה הקרוי "פריים-אפ", פרוש הדבר: המשטרה היתה מוסיפת את ההוכחות, כדי לחייב את העצור בדיון, להציל את כבודה ואת בחירתו-מחדש של משקדה.

לכאן או לכאן, גורלו של בן-ציון סמוכה נראה חרוץ: המשטרה הוקקה להצלחות, והעתונות הוקקה לכותרות כבר חרצו את הדיון.

אולם מדינת ישראל עוד אינה אמריקה. וגם משטרת ישראל, עם כל בולמוס הפרסומת שדבק בה בזמן האחרון, אינה כמשטרה האמריקאית.

משטרת ישראל עודה ספוגה מסורת בריטית — מסורת של מומחים עצמאיים, שחובתם העליונה היא להגיד את האמת. הדם, השערות, ההפרשות, נשלחו למעבדות המשטרה. הן תשובה היתה שלילית. הילד יאיר נדרש לזהות את סמוכה, לא עשה זאת. מיבצע-הפירסומת האויר התמוטט כבית-הקפים.

למחרת היום ירד מסך מזור של שתיקה על משטרת-ישראל. שום קצין לא מסר עוד כל הודעה שהיא קצינים מילמלו שהעתונות סילפה את דבריהם. העתונות-הערב ירד זאת, אולם גם עליהם ירד מסך השתיקה. בעתונות-הערב ירד הרצח לפינה הנסתרת ביותר, ובכמה משרדי משטרה היהרו שוטרים בתכמת הפסוק העתיק של המלך אחאב: "אל יתהלל חוגר כמפתח."

המזור ביותר היה כי ההיסטריה העצומה שככה לגמרי, ואילו הרוצח התהלך חופשי, מוכן לבצע פשעים נוספים.

הקאניבלים ה"יהודים" הללו מתיצבים בדרכם של ילדינו התמימים, הטהורים... כמה עשרות או מאות ילדים ייטרמו אצלנו... הארץ האומללה הזאת נתמלאה כתוצאה מהעליה הגדולה פושעים וגנבים ואנסים ורמאים וזונות ורועיונות ודמויות שהיו מפחידות את לומברונו עצמו... בארצותיהם, שמשם עלו הגנה, היו תלויים מומן על העץ... אני אומר: דרושות תליות... תליין קבוע כפקיד בעל כבוד במדינה... כרוצח עצמו הוקק לסרף בשיא התלהבות המינית, ביקשה ההיסטריה המלאכותית את קרבנה. אם אי-אפשר היה להשיג שטן אמתי, היה צורך בשטן סינטי. המשטרה, שתקעה בחצוצרות, היתה מוכרחה עתה לספק את התאהה שעוררה.

למולה הרב הופיע השטן ברגע הנכון.

סמוך על סמוכה!

לו הוזמן שטן זה לפי מתכונת מחושבת, לא יכול היה להיות טוב יותר. הוא התאים בדיוק.

אדם אלמוני רץ למשטרה, הודיע לה שיש לו שכן מטורף, שהוא בלי ספק הרוצח. והראיה: ביום הרצח נראה מטיל, כשכלבו על גבו, ממלמל "כלב קטן רוצה ילדה קטנה..."

הכל היה ברור. קציני משטרה גבוהים ביותר עפו על הפושע, שמצא את עצמו באויקים לפני שהספיק להתעטש.

כך הכיר הציבור את בן-ציון סמוכה, בן 35, ליד בצרה. היו לו כל המעלות הדרושות: קודם כל, הוא היה עולה חדש, עיראקי, זו כבר היתה, כמעט, ההכחה. אף כי לא היתה שום הוכחה לכך שהפושע לא בא מתל-אביב או מירושלים, היה מן הרגע הראשון ברור לכל, וגם למשטרת ישראל (המורכבת בעצמה ברובה מעולים חדשים) שזה היה יכול להיות רק עולה-חדש הגר במעברה.

שנית: הוא גר בבית-קברות. הוא חי לבדו עם כלב. הוא "התאים" לתאור של הילד יאיר חליף, היחיד שראה (כנראה) את הפושע ביים הפשע. ביתו נמצאו תמונות של ילדות. אפשר היה לסמוך על סמוכה.

התלהב נתן דונביץ, סופר הארץ: "על בגדיו נמצאו כתמידים והפרשה אחת. על פניו נמצאו שריטות ובשערו השחור נמצאה שערר בלונדינית... יתר על כן, הוא נעצר כבר כמה פעמים, כשניסה לנגוע בנשים ובילדים באוטובוס. לו שקל מיהו לרנע קט את העובדות בדעה צלולה, היה צוחק, מכל הענין. הלשנה של אדם היסטרי, יצור עלוב